

מ"ת 73710/12/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 73710-12-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני	כבוד השופט דניאל קירס
המבקשת	מדינת ישראל
	באמצעות משטרת ישראל שלוחת תביעות נצרת צפוני
	עוה"ד מורן שלום
נגד	
המשיב	פלוני (עציר)
	באמצעות ב"כ עוה"ד עבד פאהום

החלטה

1. בפני בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

העובדות הנטענות בכתב האישום

האישום הראשון

2. העובדות הנטענות בכתב האישום הן כדלקמן. המשיב והמתלוננת היו נשואים במשך 18 שנים והתגוררו בנצרת. כשלושה חודשים עובר ליום 18.12.2020 נפרד הזוג לאחר שהמתלוננת החליטה להתגרש מהמשיב, והמתלוננת עברה לגור במגדל העמק. המשיב הגיע אל בית המתלוננת מספר פעמים ואמר לה שהוא רוצה לחזור לגור יחד אך המתלוננת סירבה, והמשיב אמר לה שאין אצלו דבר כזה שיפרדו, אלא רק כאשר ימותו ייפרדו. ביום 15.12.2020 התקשר המשיב למתלוננת סמוך לשעה 22:45 ואמר לה שהוא רוצה לדבר איתה, אך המתלוננת סירבה ויצאה לבלות עם חברות בחיפה. כאשר הלכה לרכבה החונה בחיפה בשעה 6:00, ראתה שהמשיב עומד בקרבת מקום. כשעה לאחר מכן התקשר המשיב למתלוננת ואיים עליה שזה היום האחרון בחיים שלה. בשעות הצהריים הגיע לבית ופגש את בתם של בני הזוג, ס"מ בת ה-16, והמתלונן אמר לס"מ כי הוא לוקח אותה ואת אחיה למתלוננת, וכאשר נשאל מדוע אמר לה לחבק את אמא טוב ולהריח אותה טוב ושהיא ואחיה יגעגועו לאמם מאוד. בהגעתם אל בית המתלוננת סיפרה ס"מ למתלוננת את שאמר המשיב והמתלוננת ענתה שהוא בטח מכין לה משהו.

ביום 17.12.2020 בסמוך לשעה 8:00 הגיעה המתלוננת לעסק לקוסמטיקה [שלה] בנצרת, וכאשר היא יצאה מהעסק כדי לזרוק זבל ראתה את המשיב מגיע ברכבו. המתלוננת נכנסה אל העסק וסגרה את הדלת. המשיב ניגש לדלת כשהוא מצויד בסכין ונקש על הדלת. המתלוננת ניגשה לדלת ושאלה את המשיב מה הוא רוצה, והוא השיב כי הוא

רק רוצה לדבר. המתלוננת פתחה את הדלת לנאשם והנאשם שאל אותה איפה הייתה ביום קודם. היא השיבה כי היתה עם חברות בחיפה והציעה לו לשתות קפה. בשלב זה הוציא המשיב את הסכין ודקר באמצעותה את המתלוננת בראשה. המתלוננת ניסתה להגן על עצמה באמצעות ידיה ומשיב דקר אותה פעם נוספת בראשה. המשיב המשיך ותקף את המתלוננת, והוא לקח אותה לשירותים והצמיד אותה לקיר כשהסכין בידו. המתלוננת פחדה מאד מהמשיב, אך הוא בסופו של דבר אמר לה שבגלל שהוא אוהב אותה הוא לא יהרוג אותה והוא ייקח אותה לבית החולים. המתלוננת יצאה עם המשיב לעבר רכבו ורצתה לברוח ולנעול את עצמה בעסק, ובתגובה דקר אותה המשיב בכתפה.

השניים נסעו ברכבו של המשיב לבית החולים, כאשר במהלך הנסיעה אמר המשיב למתלוננת שתגיד בבית החולים שהיא נפלה עקב התעלפות, והוא שוב אמר לה זאת בהגעה לבית החולים.

כתוצאה מהאמור לעיל נגרמו למתלוננת פציעות וחבלות של ממש שהינן חתך של 15 ס"מ בראשה ועל אוזנה, חתך של 2 ס"מ מעל עורפה, חתך של 3 ס"מ בכתף השמאלית, המטומה תת עורית ובועות אוויר באזור המסטואיד ממשאל. המתלוננת נזקקה לתפירת החתך בהליך ניתוח.

המשיב הגיע לעסק וניקה את הדם.

המשיב מואשם באישום הראשון בשתי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, פציעת בן זוג על ידי חפץ חד, עבירה לפי סעיף 335(ב) לחוק העונשין ושיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

האישום השני

3. העובדות הנטענות באישום השני בכתב האישום הן כדלקמן. כשלושה חודשים לפני 18.12.2020 התווכח המשיב והמתלוננת סביב רצונה של המתלוננת להיפרד מהמשיב. המשיב אמר למתלוננת כי אם תצא מהבית היא תרצח, ולאחר מכן הכה אותה במכת אגרוף בעינה.

המשיב מואשם באישום השני בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

האישום השלישי

4. העובדות הנטענות באישום השלישי בכתב האישום הן כדלקמן. סמוך ליום 20.11.2017 התווכחה המתלוננת עם אחות המשיב, וידא שמה, בבית. בתגובה תפס המשיב את אצבעות כף יד שמאל של המתלוננת ועיקם אותן. כתוצאה מכך נגרמה למתלוננת חבלה של ממש באצבע 4 ביד שמאל והיא נזקקה לקיבוע האצבע.

המשיב מואשם באישום השלישי בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ראיות לכאורה

5. הסגור הנכבד טען לחולשה ראייתית. למען הסדר הטוב אבהיר כי מצאתי ראיות המספיקות לכאורה להרשעת המשיב לגבי כל שלושת האישומים.

6. בענין האישום הראשון, נוסף להודעות המתלוננת, ראו, בין היתר:

א. התמונות של החתכים בראשה ובאזנה של המתלוננת ובכתפה;

ב. התיעוד הרפואי מבית החולים, בו כתוב "לציין עקב הפצעים הנ"ל הועלה חשד לאלימות במשפחה";

ג. הודעתו של הרופא הפלסטיקאי ד"ר מונדר חכים, אשר מסר כי אמר למתלוננת כי הוא בעל 30 שנות ניסיון והוא בטוח שהפצע נגרם מחבלה של תקיפה ולא מנפילה (גיליון ראשון, ש' 17);

ד. אישור המשיב כי המתין בחיפה ליד רכבה של המתלוננת (הודעתו מיום 23.12.2020 גליון 6 מתוך 9 ש' 100-99);

ה. הודעות ילדי הזוג ס"מ ו-ג"מ לפיהן המשיב אמר להם לחבק ולהריח היטב את אמא (הודעתו של ג"מ גליון 2 מתוך 3 ש' 40-39) כי יתגעגעו אליה מאוד (הודעתה של ס"מ ג' 2 מתוך 4 ש' 27-26);

ו. דבריו של ד"ר מונדר חכים לפיהם לאחר שעימת את המתלוננת בבית החולים בטענה שפצעה אינם מנפילה היא אמרה שהיא לא רוצה לדבר; לאחר שאמר לה שהפעם זה נגמר בחתך בעור אך יכול היה להיגמר בכסא גלגלים או אף במותה וביקש שתענה לו אפילו בסימן, ושאל אותה אם בעלה תקף אותה, היא עצמה את עיניה והנהנה עם ראשה בחיוב (גיליון ראשון ש' 29-16).

ז. הודעתו של רופא משפחה ד"ר סאהר בראנסי לפיה כ-3-4 חודשים לפני האירוע הנטען מושא אישום זה הגיעה אליו המתלוננת בוכיה, אמרה שבעלה מרביץ לה אך ביקשה לא לערב את המשטרה בשלב זה (גיליון 1 מתוך 1 ש' 11-7);

ח. תמונות וסרטון מהטלפון של ס"מ בהם ניכר, לכאורה, דם.

ט. הסרטון הנזכר לעיל בו רואים, לכאורה, את המשיב מנקה דם.

י. דברי המשיב בהודעה במשטרה בהם תחילה מסר כי היה בעסק אך לא ראה דם (הודעה מיום 23.12.2020 גליון 4 מתוך 9 ש' 53 - גליון 5 ש' 61), כאשר לאחר עימות עם הסרטון הוא מאשר כי היה דם על מיכל הכלור ובנו זרק

אותו (גליון 5 ש' 72).

7. בענין האישום השני, ראו, בנוסף להודעות המתלוננת והראיות שלעיל:

ט. תמונה מתוך הטלפון של המתלוננת ובה ניכרת לכאורה חבלה מתחת לעינה של המתלוננת;

י. הודעתה של הבת ס"מ (גליון 2 מתוך 4 החל מש' 43) לפיה לפני 3 חודשים בערך היה ויכוח בין המשיב והמתלוננת בתוך החדר, כאשר אחיה י"מ היה עמם בחדר; וכאשר המשיב יצא מהחדר ס"מ נכנסה עם שני אחיה הקטנים וראתה את הסימן בעין של המתלוננת (גליון 3 מתוך 4 החל מש' 43 עד גליון 3 ש' 48).

יא. הודעתו של הבן ג"מ לפיה לפני כמה חודשים היה סימן חבלה בעין של המתלוננת "וזה היה מאבא שלי" (גליון 1 מתוך 3 ש' 14); כאשר הוא היה בסלון והמשיב והמתלוננת היו בחדר עם אחיו י"מ, ואז שמע את י"מ אומר למשיב "למה אתה מרביץ"; בהמשך יצא המשיב מהחדר עצבני; או אז ראה ג"מ שלמתלוננת סימן מתחת לעין (גליון 2 ש' 18-16).

יב. היה זה בתגובה לשאלת החוקר אם היו אירועי תקיפה בעבר בחקירתה הראשונה של המתלוננת בבית החולים, סמוך לאחר מעצר המשיב בבית החולים ביום למחרת האירוע מושא האישום הראשון, שהמתלוננת סיפרה על האירוע מושא האישום השני, תוך הפניה לתמונה בטלפון שלה המצביעה על החבלה מתחת לעינה (הודעה מיום 18.12.2020 גליון 7 ש' 22 ואילך).

8. בענין האישום השלישי, נוסף על הודעות המתלוננת והראיות הנזכרות לעיל, ראו:

יב. הודעתה של הבת ס"מ בענין ריב בין המשיב והמתלוננת בגלל שהדודה וידא רבה עם המתלוננת (גליון 3 מתוך 4 ש' 59-60).

יג. עמידתה של המתלוננת, בשלב ראשון כאשר המשטרה לא איתרה תיעוד רפואי בענין השבר הנטען באצבע (י), על כך שהיא לא זוכרת בדיון איפה טופלה, אך זה היה בנצרת (הודעתה מיום 24.12.2020 גליון 2 מתוך 3 ש' 31-36).

יד. תיעוד רפואי שמצאה המשטרה בסופו של דבר בענין שבר באצבעות המתלוננת ועל קיבוען.

חולשה ראייתית

9. הסנגור הנכבד טען לחולשה ראייתית. ראשית טוען הוא כי לכל טענה של המתלוננת יש עדות סותרת.

בנוסף טוען הוא שהמתלוננת מסרה בהודעתה הראשונה כי תוך כדי תקיפתה בידי המשיב מושא האישום הראשון - שהיא אשר אירעה על-פי הנטען ביום לפני אותה הודעה - היא נשכה את המשיב. לטענת הסנגור, הדבר

הראשון ששוטר עושה נוכח טענה כזו הוא לבדוק על גופו של מי שנשך על פי הטענה, אלא שהמשטרה לא בדקה על המשיב אם יש סימן נשיכה, ואף לא שאלה את המתלוננת היכן על גופו נשכה אותו על מנת לברר, למשל, אם מדובר בנשיכה מעל בגדים אשר פחות עשויה להותיר סימן. כן מפנה הסנגור לכך שבכל ההודעות העוקבות של המתלוננת, היא אינה מזכירה שוב את הנשיכה.

עוד מצביע הסנגור על כך שהמתלוננת טענה כי המשיב זרק את הסכין תוך כדי הנסיעה לבית החולים, אולם אירוע נטען זה אינו מצולם, למרות שעולה מתיק החקירה שהיתה מצלמה המכוונת לזירה של מרכז קהילתי סגור כאשר לא ניתן ליצור קשר עם האחראי. לטענת הסנגור העובדה שהניסיון של המשטרה לחפש את הסכין לא צולם בידי המשטרה במצלמת גוף מהווה מחדל חקירתי. הוא אף מפנה לכך שלא צוין אפילו שבוצע חיפוש בפחי אשפה במקום, למרות שהחיפוש בוצע ביום מעצר המשיב ולא ימים או שבועות לאחר מכן.

בענין האירוע מושא האישום השני, טוען הסנגור שהמתלוננת מסרה שרק היא והבן י"מ היו בבית. ואילו אותו בן מסר שרק היה ויכוח בצעקות, וכי הוא לא נתן לאף אחד להתקרב לשני, תוך סתירת דברי המתלוננת לגמרי. הוא מסר כי החבלה בעינה של המתלוננת נגרמה מנפילת סיר מטבח, גרסה המאומתת בידי אם המשיב.

עוד מצביע הסנגור על כך שהמתלוננת מסרה כי סיפרה לאחי המשיב רוני על אלימות מצדו של המשיב, אולם רוני טען שזה שקר וכי המתלוננת מעולם לא סיפרה כך ולהיפך, מדובר בזוג מאושר.

בענין האישום השני מצביע הסנגור על כך שאחות המשיב, וידא, מסרה במשטרה כי מעולם לא ראתה את המשיב מכה את המתלוננת וכי "דווקא שניהם מאוד שמחים".

הסנגור טוען כי הבן י"מ סותר את דבריהם של כל אחיו; אולם י"מ הוא אשר אמר שהוא מחלק את הזמן בין המשיב לבין המתלוננת, קרי שהוא לא בא כדי לתמוך באף צד, אלא הוא עד אובייקטיבי, שדבריו נתמכו בידי סבתו, סבו, דודתו ודודו.

לטענת הסנגור, אמנם בית המשפט אינו מכריע במהימנות בשלב המעצר, ואולם ממעוף הציפור ניתן לראות שהמותב אשר יאלץ להכריע במהימנות ייתקל בקשיים.

10. לא מצאתי חולשה ראיתית בתיק שיש בה כדי להביא כשלעצמה לתזוזה, לטובת המשיב, של מקבילית הכוחות בין היסודות בדיון מעצרים.

ראשית, האישום הראשון אינו נסמך על מהימנות של בני משפחה בלבד; כזכור, בפנינו דבריו של רופא פלסטיקאי לפיהם הוא בעל 30 שנות ניסיון והפצעים על המתלוננת אינם מנפילה כפי שמסרה תחילה כאשר המשיב

היה לידה, וחשש לאלימות צוין בתיעוד הרפואי.

שנית, המשיב סתר את עצמו בנוגע לדם בעסקה של המתלוננת. גם האישום השלישי אינו נסמך אך על מהימנות; המשיב טען כי המתלוננת מעולם לא נפצעה באצבעותיה (הודעה 23.12.2020 גיליון 3 מתוך 4 ש' 23), אולם כאמור בסופו של דבר נמצא תיעוד רפואי בענין שבר אצבעה של המתלוננת וקיבועה.

שלישית, ובכל הנוגע למהימנות, טענתו של הסנגור לפיה המתלוננת טענה בענין האישום השני כי רק היא, המשיב והבן י"מ היו בבית, אינה נכונה. היא טענה - כפי שטענה הבת ס"מ והבן ג"מ - כי רק היא המשיב והבן י"מ היו בחדר, אולם הילדים היו מחוץ לחדר (הודעה 18.12.2020 גיליון 8 ש' 17-18 "ובני [י"מ] היה נוכח איך שאבא נתן לי אגרוף לעין הוא ישר התערב והזיז את אבא ודחף הצידה ואז הילדים יצאו מהחדרים שלהם ובאו אלי וחיבקו אותי..."). כפי שאישר הסנגור, העדים הסותרים את גרסת המתלוננת, נוסף על המשיב, הם בני משפחת המשיב (הורי המשיב, אחי המשיב, והבן הגדול בן ה-17 של המשיב המתלוננת י"מ), כאשר עדותה של הבת ס"מ והבן ג"מ תומכות בה. בשונה מהמשתמע מטענת הסנגור, הבן י"מ התומך בעמדת המשיב תוך סתירת דברי אחיו, אינו היחיד שמסר שהוא מחלק את זמנו בין המתלוננת והמשיב, וראו לענין זה את הודעתו של הבן ג"מ (גיליון 1 מתוך 3 ש' 5-6). המשיב מסר בחקירתו שהקשר בינו לבין המתלוננת טוב "עד היום" (הודעה מיום 18.12.2020 גיליון 3 מתוך 7 ש' 2-3); לאחר שרופא המשפחה מסר בהודעתו כי המתלוננת היתה אצלו לפני מספר חודשים ומסר לו כי המשיב מכה אותה וכי הוא שאל את המשיב בענין זה, עומת המשיב עם עדות זו ואישר כי הוא שאל אותו אם הוא מרביץ למתלוננת (הודעה 23.12.2020 גיליון 8 מתוך 9 ש' 143-144).

11. כטענת הסנגור, אמנם ניתן היה לשאול את המתלוננת היכן בגוף המשיב היא נשכה אותו באירוע מושא האישום הראשון. אולם לאור כל האמור לעיל לא מצאתי בהעדר בדיקת ענין זה עיגון לטענה בדבר חולשה ראייתית. אף לא מצאתי בכך שציון הנשיכה בהודעה הראשונה של המתלוננת לא חזר על עצמו, רבותא גדולה.

12. בעובדה שהסכין הנוטעת לא נמצאה ליד המרכז הקהילתי, ביום 18.12.2020, יום לאחר האירוע הנוטען, לא מצאתי על מצע כל האמור לעיל חולשה ראייתית. לא ברור מקורה של טענת הסנגור לפיה השוטר שחיפש במקום לא חיפש בפחים: במזכר של רס"ב יסאם אשקר מיום 24.12.2020 צוין כי ביום 18.12.2020 ביצע שיחת וידאו עם השוטר אידן קליין והמתלוננת הצביעה לו על מקום ליד פח האשפה כמקום בו נזרק הסכין; במזכרו של השוטר קליין עידן מיום 18.12.2020 צוין כי החוק יסאם אשקר הכווין אותו למקום בו נזרק הסכין אך בסיום הסריקות הסכין לא אותרה. לא נכתב כי לא בוצע במסגרת הסריקה, חיפוש בפח. בכך שמעמד החיפוש בו לא נמצא דבר לא תועד במצלמת גוף, לא מצאתי מחדל חקירתי המשפיע על עוצמת הריאות.

13. בענין האישום השני, אציין כי לא נעלמה מעיני העובדה שהן המשיב אשר שוהה במעצר, הן בני משפחתו, סיפרו שהמתלוננת נפגעה מסיר שנפל. לא זו בלבד שמדובר באירוע נטען של אלימות במשפחה שאירעה לפני כשלושה ארבעה חודשים אשר השאיר-לכאורה סימן ניכר על פניה של המתלוננת, נסיבות שבהן משפחה עשויה ליצור סיפור כיסוי בזמן אמת; בנוסף, המשיב לא נעצר עם בואו לבית החולים סמוך לאחר האירוע האחרון (מושא האישום הראשון), אלא התהלך חופשי עד אשר שב למחרת לבית החולים, וגם הזמן הזה היה מספיק כדי לתאם עמדות גם לגבי האירוע האחרון

וגם לגבי אירועים קודמים. שלב זה אינו השלב להכרעה במהימנות גרסאות, אולם לאור האמור גם בענין זה לא מצאתי חולשה ראיתית.

עילת מעצר

14. מתקיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג) ו-21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. המשיב לא הפריך אותה. מדובר במסוכנות גבוהה כלפי המתלוננת. על-פי הראיות לכאורה מדובר בנאשם, הפרוד מהמתלוננת, אשר לא רק תקף את המתלוננת מספר פעמים בעבר, אלא איים לקראת פרידת הזוג לרצוח אותה; מתשאל אותה עם מי היא יוצאת; עקב אחריה וחיכה ליד רכבה בחיפה; אמר לילדיו להריח ולחבק היטב את אמם כי יתגעגעו אליה; הגיע לעסקה, וחתך אותה בסכין לאורך ראשה כולל אזנה פציעה אכזרית (ופצע אותה פציעות נוספת בסכין), או אז מסר לה שלא יהרוג אותה אלא ייקח אותה לבית החולים. התמונה העולה היא של אלימות אכזרית עקב אובססיה על רקע רומנטי.

הסנגור הנכבד טוען כי קיים הסכם גירושין בין בני הזוג כך שמופרכת טענת המדינה בענין התנהגות אובססיבית. אף אם נחתם הסכם כזה, הראיות לכאורה בתיק זה מדברות בעדן בענין סיכון חמור למתלוננת. אוסיף כי אף לשיטת הסנגור מדובר בהסכם אשר נחתם בחודש אוקטובר, כחודשיים לפני האירוע החמור הנטען באישום הראשון, כך שלכאורה לא ניתן להצביע על הסכם כזה כגורם אשר הביא להשלמה אצל המשיב בענין עזיבת המתלוננת. עוד טען הסנגור כי הוגשו שתי בקשות לצו הטרדה מאיימת שהדין בהן אוחד וניתן צו בהסכמת המתלוננת; אינני מקבל את טענתו לפיה לאור זאת לא נשקפת מסוכנות מהמשיב כלפי המתלוננת, או אף כי יש בכך כדי להפחית את המסוכנות הנשקפת ממנו.

חלופת מעצר

15. הסנגור הציע חלופת מעצר, או אף מעצר בפיקוח אלקטרוני, בפיקוחם של אבי המשיב ואחי המשיב רוני, וזאת במקום מרוחק - אילת (בבית של אח נוסף של המשיב).

16. בפרשה שנדונה בימים האחרונים ב-בש"פ 9225/20 **חמדאו נ' מ"י** (30.12.2020), נדון עניינו של נאשם אשר הגיע למקום העבודה של בת זוגו, חנק אותה וחבט בבטנה. למחרת חזר ואיים לרצוח אותה, חבט בה באמצעות מכות אגרופ, השליך לעברה את מכשיר הטלפון הנייד שלה ושבר אותו. מאוחר יותר באותו לילה הטיח הנאשם את ראשו בראשה וחבט בה באמצעות אגרופו. שבועיים לאחר מכן כלא אותה במשך לילה שלם תוך נטילת מפתחותיה ומכשיר הטלפון שלה, ותוך שמנע ממנה להרוות את צמאונה או לגשת לשירותים והיא נאלצה להטיל את מימיה על רצפת החדר, וכאשר היא דפקה על הדלת, הוא תקף אותה. עוד נטען באותה פרשה כי במשך הזוגיות הנאשם תקף את המתלוננת מספר פעמים בשבוע במכות אגרופ וחינקת גרונה, כל זאת בשל כך שהיא "פעלה בדרך שלא היתה מקובלת עליו", תוך גרימת חבלות למתלוננת שם בשתי רגליה עד כדי כך שנוצרו סימנים שחורים על שוקיה וירכיה. בית משפט השלום הורה באותה פרשה על עריכת תסקיר, אשר היה שלילי, והורה על מעצר נאשם שם בפיקוח אלקטרוני. בית

המשפט המחוזי התערב בהחלטה והורה על מעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח. נדחתה בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי. כך נקבע בהחלטה זו של בית המשפט העליון, שניתנה חודשים רבים בתוך משבר נגיף הקורונה (על כל המשתמע מכך, וראו סעיף 10 לחוק קיום דיונים בהיוועדות חזותית בהשתתפות עצורים, אסירים וכלואים בתקופת התפשטות נגיף הקורונה החדש (הוראת שעה), התש"ף-2020, בענין בדיקת חיוניות המעצר, נוכח הסיכון לעצורים בבית המעצר מהתפשטות נגיף הקורונה ומכך שדיונים מתקיים בהיוועדות מרחוק):

"ריבוי מקרי האלימות הקשה כלפי נשים במסגרת מערכות יחסים, המתדרדרת לעיתים עד כדי רציחת נפש, מחייבת את בתי המשפט לנקוט משנה זהירות בקבלת החלטות על שחרורם של נאשמים בעבירות אלימות כלפי בנות זוגן לחלופות מעצר, ולשקול היטב האם מכלול הנסיבות הענין המובא לפתחם, די בתנאי מעצר מגבילים כדי לאיין את הסכנה הנשקפת מהם לבנות הזוג, אשר חוו כבר על בשרן את נחת זרועם."

גם בענייננו מדובר באיומים לרצוח בת זוג, ובאלימות קשה כלפיה. בענייננו אין מדובר בתדירות מקרי האלימות שנדונה בענין **חמדאו** או באירוע הכליאה החמור והמשפיל, אולם בענייננו, מדובר באלימות ברף קשה יותר מאשר בענין **חמדאו** (חיתוך המתלוננת לאורך ראשה ואזנה בסכין, ודקירתה). והנה בענין **חמדאו**, בזמן מגפת הקורונה, נקבע שאין מקום למעצר בפיקוח אלקטרוני (כל שכן חלופת מעצר בדמות מעצר בית), אלא על הנאשם שם להיעצר עד לתום ההליכים נגדו מאחורי סורג ובריח.

17. הסנגור לא הפנה לפסיקה של בית המשפט העליון הרלוונטית מידה זו לענייננו, וממילא בהחלטות הפרטניות אליהן הפנה לא מצאתי החלטה על פיקוח אלקטרוני או שחרור חלופת מעצר נוכח איומים ברצח בת זוג תוך אלימות קשה ואובססיביות על רקע רומנטי, כל שכן ללא תסקיר (ב-מ"ת (שלום נצ') 4625-11-20 **מ"י נ' תיים (עציר)** (15.11.2020) נמצאה חולשה ראייתית ולא מדובר היה ביחס אובססיבי כלפי בת זוג; ב-מ"ת (פ"ת) 53719-06-20 **מ"י נ' ארזי (עציר)** (8.7.2020) לא מדובר היה באותו רף אלימות כמו זה שבענייננו או באיום ברצח כלפי בת הזוג; ב-מ"ת (אש') 51738-02-20 (24.2.2020) לא מדובר היה באותו רף אלימות ולא ניכר כי הרקע היה קנאה אובססיבית של בן הזוג; מ-עמ"ת (י-ם) 61878-06-19 **אוחנה (עציר) נ' מ"י** (28.6.2019) לא ניכר שמדובר היה ברף האלימות שבענייננו או באיומים ברצח בת זוג על רקע קנאה אובססיבית; ב-מ"ת (שלום נצ') 34184-10-20 **מ"י נ' סודנבה (עציר)** (23.10.2020) לא מדובר היה בתקיפת בת או בן זוג; ב-מ"ת (שלום ב"ש) (15.10.2020) מדובר היה באיום ברף נמוך בהרבה מבענייננו שהנאשם שם "ייעשה לה בלאגן", ולא מדובר היה בתקיפה הגורמת חבלה אלא, בלי להמעיט כמובן, בתקיפה מינית כלפי גרושה עמה עדיין התגורר אותו נאשם).

18. בכל הנוגע לאפשרות ליתן אמון במשיב, אוסיף ואפנה להרשעתו של המשיב בשנת 2013 בגין בשיבוש הליכי משפט, זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה, בשימוש במסך מזויף ובניסיון לקבלת דבר במרמה.

19. לאור כל האמור עד כה אינני רואה מקום להורות על פיקוח אלקטרוני או שחרור לחלופה המוצעת ללא תסקיר.

20. לא נעלם מעיני כי הסנגור מציע מעצר בית באילת. כאמור נוכח מסוכנות כלפי בת זוג אשר דומה לזו בענייננו נקבע לאחרונה בפרשת **חמדא** כי אין להסתפק גם בפיקוח אלקטרוני. אילת היא אמנם המקום הרחוק ביותר בישראל ממקום מגוריה ועבודתה של המבקשת. אולם מדובר בנסיעה של שעות בודדות בלבד, ולאור סכנת החיים למתלוננת הנשקפת מהמשיב, תקלה בתגובה לאיתות מפיקוח אלקטרוני עלולה להביא לאסון של ממש. לא נעלם מעיני כי אף לשיטת המתלוננת, לאחר שהמשיב חתך אותה הוא מסר כי לא יהרוג אותה אלא יסיעה לבית החולים. אולם זאת, לכאורה, הוא עשה לאחר שכבר איים עליה ברצח ומסר לילדיה שיריחוה ויחבקהו היטב כי יתגעגעו אליה מאוד; ואין כל וודאות שבפעם הבאה, ולאחר שהמתלוננת הביאה למעצרו, הוא יחליט שוב שלא להורגה.

21. אציין בנוסף, כי איני מוכן לסמוך את ידי על המשמורנים המוצעים. על פי הפסיקה, פיקוח אלקטרוני אינו מייצר את הצורך שבית המשפט ייתן אמון במשמורנים (ראו בש"פ 7967/19 מ"י נ' פלוני, פס' 6 (9.12.2019); בש"פ 1939/18 מ"י נ' פלוני, פס' 12 (13.3.2018)). המדובר באבי המשיב ועל אחי המשיב, רוני. עולה מהודעת המתלוננת כי אבי המשיב ידע על אלימות שנקט המשיב כלפי המתלוננת במקרה נוסף (שאינו מבין האישומים) אך הוא ביקש ממנה להשלים עם זה (הודעתה מיום 20.12.2020 גליון 2 מתוך 4 ש' 22-29); אלא שבהודעתו במשטרה הוא הכחיש ידיעה על אלימות של המשיב כלפיה. כאמור, המתלוננת מסרה בעדותה במשטרה כי היא סיפרה לרוני על האלימות של המשיב כלפיה אולם רוני טען במשטרה שמדובר בשקר: כי היא לא סיפרה לו דבר כזה. אף שבית המשפט כאמור אינו מכריע בשלב זה בין הגרסאות, מדובר במכלול ראיות המצביע על אפשרות שאינה דחוקה שהמשמורנים המוצעים לא מסרו אמת בהודעותיהם במשטרה. ודוק: איני פוסל משמורנים אלה כי הם מגוונים כלפי המשיב, חושבים שהוא טוב ואינם יכולים להאמין שביצע את המיוחס לו וכד'; אלא לאור האפשרות שהם לא סיפרו אמת במשטרה. השוו מ"ת (נצ') 35086-09-20 מ"י נ' ג'ואמיס (עציר) (29.9.2020) אליה הפנה הסנגור, בו מצא בית המשפט משמורנים כמתאימים ובה רף האלימות היה נמוך מאשר בענייננו, ולא ניכר שמדובר היה באלימות על רקע קנאה אובססיבית).

22. משהמשמורנים המוצעים ממילא אינם מקובלים עלי, איני נדרש, בהעדר משמורנים אחרים המוצעים, לשאלה אם יש מקום לשקול עריכת תסקיר בעניינו של המשיב, ואני מורה על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, כ"ז טבת תשפ"א, 11 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.

דניאל קירס, שופט